

Mollet es posa de llarg

La Companyia de Sarsuela estrena 'La rosa del azafrán' amb dos plens a Can Gomà

TONI LÓPEZ

Mollet del Vallès Deia Frederic Roda, el director granollerí que ha col·laborat amb la Companyia de Sarsuela, que la formació molletana "constitueix un referent a l'hora de parlar de sarsuela en el nostre país". Un elogi que durant el cap de setmana s'ha reviscut al teatre de Can Gomà de Mollet, en la doble sessió de l'estrena de *La rosa del azafrán*, el darrer (el desè) muntatge de la Companyia de Sarsuela, que commemora deu anys de la formació del grup.

Un cop més, Mollet del Vallès es va vestir de llarg per viure la sarsuela, un gènere que sovint s'ha considerat passat de moda, però que la Companyia dignifica i actualitza quan apareix a l'escenari.

La rosa del azafrán, original de Jacinto Guerrero i basada en *El perro del hortelano*, de Lope de Vega, és una d'aquelles històries d'amors quasi impossibles i reprimits –però que finalment triomfa– que s'esdevé en un ambient rural de la Manxa, en temps d'isabelins

Un moment de la representació de 'La rosa del azafrán', al teatre de Can Gomà, de Mollet

i carlins, moderats i progressistes. A la parella d'enamorats, la rica i orgullosa hereva Sagrario (la soprano Isabel Cano) i un humil camperol, "el mejor gañán de la villa, guapo de verdad", Juan Pedro (el baríton Joan Antoni Salom), se suma

un repartiment molt complet, on no falta el contrapunt còmic que donen Carracuca (Pepín Villarazo), el tonto del poble, Moniquito (Ramon Rodríguez), i la tiple còmica Maria Pi, en el paper de la criada Catalina.

POSADA EN ESCENA
ESPECTACULAR

Amb una posada en escena nítida, clara, de molta llum (cinc pantalles translúcides fan de fons abstracte) i un vestuari d'època, d'ambient camperol, i tons càlids, l'obra trasllada el públic en el temps i en l'espai.

Les seguidilles i jotes el fan gaudir dels moments dramàtics (va ser molt aplaudida la 'Canción del sembrador', interpretada per Salom i el cor); Moniquito o Carracuca, la gràcia popular, li fan dibuixar un somriure o deixar anar una rialla; i el cor de 36 veus i l'orquestra titular, de 21 músics, donen majestuositat a l'obra, com si es tractés del gran teatre del Liceu molletà.